„Starea de fericire” a episcopului Sofronie Drincec – despătimire filocalică sau epicureism plezirist?

Una dintre cele mai interesante afirmații pe care a făcut-o episcopul filocatolic Sofronie Drincec în interviul acordat doamnei Elena Vodă, în emisiunea *Profesioniștii*, a fost aceea legată de starea de fericire a preasfinției sale.

Interviul poate fi vizionat pe această pagină: http://www.eugeniavoda.ro/ro/emisiuni/teologie/sofronie-drincec.

Episcopul face această referire de mai multe ori în discuție, afirmând că este un om fericit. După ce își asumă faptul că este un gurmand, după ce spune la un moment dat: “Am eu față de om smerit, umilit?”, preasfințitul Sofronie afirmă constant că trăiește o stare de fericire.

În mod normal, această afirmație nu ar trebui să ridice prea multe semne de întrebare. Toți marii duhovnici ai lumii ortodoxe, toți trăitorii autentici ai Ortodoxiei sunt oameni fericiți.

A fi ortodox nu înseamnă a fi încrâncenat, frustrat de interdicțiile pe care viețuirea duhovnicească ți le impune în mod natural. Înseamnă a avea inima ușoară, curată, eliberată de grijile acestei lumi.

Înseamnă mai presus de toate a avea inima și ființa pline de Hristos, după cum spune Sfântul Pavel: “Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în Mine” (Gal. 2,20). Cel care trăiește întru Hristos are inima plină de har și de Duhul Sfânt, iar modul viețuirii sale este cel al pregustării din viața aceasta a fericirii veșnice.

Astfel de om iradiază în lume bunătate, fericire și iubire. Chiar și în cele mai aspre asceze, el rămâne senin, înțelegător, iubitor de Dumnezeu și de aproape, fericit să contemple creația lui Dumnezeu.

Impresia că ortodocșii trebuie să fie mereu posomorâți, deprimați, înspăimântați, frustrați a fost introdusă în lumea ortodoxă de către cei ce au înțeles Ortodoxia într-o manieră fariseică și practică un formalism veterotestamentar care nu are nicio legătură cu religia iubirii, creștinismul.

Mântuitorul ne sfătuiește: “Când postiți, nu fiți triști ca fățarnicii, că ei își smolesc fețele să arate lumii că postesc. Adevărat zic vouă, și-au luat plata lor. Tu însă când postești, unge capul tău și fața ta o spală. Ca să nu te arăţi oamenilor că posteşti, ci Tatălui tău care este în ascuns, şi Tatăl tău, Care vede în ascuns, îţi va răsplăti ţie” (Mt. 6, 16-18). Fățarnicii din evanghelie sunt fariseii, cei de atunci, cei de azi…

Marii sfinți ai Ortodoxiei au fost cu toții niște oameni fericiți. Nu așa cum înțeleg oamenii fericirea, ca o manifestare zgomotoasă a unei trăiri nepăsătoare, ci așa cum o înțelege Evanghelia: “Fericiți cei săraci cu duhul; Fericiți făcătorii de pace…”.

Nu m-a mirat că un episcop ortodox lansează unei lumi descreștinate o invitație la fericire. M-a mirat însă că acest episcop ortodox lansează această chemare.

Imediat ce am auzit aceste cuvinte în gura episcopului Sofronie, prima mea întrebare a fost: “Să fie oare fericirea filocalică despre care vorbește preasfințitul, sau ne invită pur și simplu la o trăire lumească, epicureistă?”.

Trebuie să recunoaștem că linia de demarcație pe care o trasează cuvintele episcopului Sofronie între fericirea ce rezultă din despătimire și trăire în Hristos și cea care este rodul plăcerilor păcătoase este foarte subțire.

O primă constatare ne duce inevitabil cu gândul că toți Sfinții Părinți care au experiat trăirea fericirii veșnice în această viață au făcut-o în cadrul Bisericii Ortodoxe și neapărat în Dreapta Credință.

Și-l poate închipui cineva pe fericitul sfânt Vasile cel Mare mergând la slujbele arienilor și fiind pomenit acolo ca episcop arian? Și-l poate închipui cineva pe Sfântul fericit Nicolae sărutându-se cu Arie și sfințind apa de Bobotează împreună cu el?

Dreapta credință este comuniune cu harul Duhului Sfânt, adică pregustare a fericirii lumii veșnice încă din viața de acum. Fără dreaptă credință nu poate exista această fericire, ci doar o agonie omenească și o înșelătoare părere a trăirii în duhul Bisericii.

Și atunci, **cum ar putea fi fericit în sens filocalic un episcop care la câteva luni după ce a fost înscăunat a fost propus spre caterisire pentru**

împreună slujire cu greco-catolicii, iar peste câțiva ani a fost recunoscut de tot ca unul dintre ei?

Mai este episcopul Sofronie al Oradiei ortodox?

Această îndoială m-a determinat să îl suspectez pe preasfințitul Sofronie de o propovăduire pe față a epicureismului, a filosofiei pleziriste pe care anticii o formulau sub forma dictonului latin *Edite, bibite, post mortem nulla voluptas* ("Mâncați, beți, după ce murim nu mai există nicio plăcere").

Sfântul Apostol Pavel leagă această viziune de necredința în Înviere: "Dacă morţii nu înviază, să bem şi să mâncăm, căci mâine vom muri!" (1 Cor. 15,32).

Această suspiciune mi-a fost întărită de unele dintre relatările din presa bihoreană, care ne prezintă un episcop al Oradiei mai aproape de cel ce a fost pe pragul caterisirii în urmă cu un deceniu decât de sfinții filocalici.

Există o relatare pe un site în care se spune că pe vremea când era detașat în Ungaria preasfințitul Sofronie ar fi folosit un ajutor de la Guvernul României în valoare de 100.000 de euro, destinat comunității românilor de acolo, pentru a-și cumpăra o limuzină de lux. Textul se cheamă chiar așa: "Cum s-a înfruntat din cele lumești episcopul Sofronie pe când era «detașat» în Ungaria"[1].

Autorul acestei anchete, publicată la vremea respectivă în *Curierul național*, pretinde că a fost afurisit de către episcopia din Gyula și i s-a interzis să discute cu preoții de acolo despre acest caz.

În presa bihoreană circulă informații îngrijorătoare despre afaceri care s-ar derula în această episcopie sub patronajul episcopului Sofronie.

Într-un articol găsim următoarea informație: "**Vestea că episcopul ortodox al Oradiei, Sofronie Drincec, este cercetat de DNA alături de arhimandritul Mihail Tărău, stareţul Mănăstirii Izbuc, a provocat o adevărată furtună**"[2].

Articolul din acest ziar, și altele din alte ziare locale, vorbesc despre practica simoniei la scară largă. Se spune că informațiile au fost date DNA chiar de către unii preoți nemulțumiți de faptul că parohiile se vând la niște prețuri exorbitante.

Într-un astfel de articol, episcopul Sofronie este numit, în mod rușinos pentru un episcop ortodox, “mână lungă”[3].

Într-un alt articol de presă se face o constatare înfricoșătoare: “**Unul din rolurile fundamentale ale bisericii este să modeleze societatea. În Bihor, însă, Biserica Ortodoxă s-a lăsat ea modelată, preluând defectele societăţii**”.[4] Dacă această sentință cumplită a presei bihorene este adevărată, ea ar trebui să stea ca epitaf pe cariera episcopală a episcopului Sofronie Drincec.

Într-un articol din presa națională, episcopul Sofronie este numit, la fel de rușinos pentru un episcop, “șpăgarul cu sutană”[5]. În altul este numit “prea suspectul Sofronie”[6].

Toate aceste articole de presă sunt scandaluri publice pe teme deloc onorante pentru un episcop. Conform canonului 31 apostolic ele sunt suficiente pentru ca un episcop să fie chemat în judecata sinodului mitropolitan care să îi analizeze conduita și să decidă ce e mai bine pentru liniștea acelei eparhii și pentru cinstea Bisericii.

Este adevărat, preoții care îl acuză pe episcopul Sofronie de simonie ar fi trebuit să îl acuze în fața sinodului mitropolitan. Dacă ar fi fost găsit vinovat, ar fi putut fi caterisit.

Însă, după ce acei preoți au văzut că episcopul a fost iertat pentru erezie, poate s-au gândit că simonia ar putea să nu însemne nimic pentru mai-marii Bisericii Ortodoxe.

Așa că s-au adresat instanțelor civile. DNA nu a găsit nimic și a constatat că faptele nici nu s-au produs. Cum ar fi putut găsi bani necuviincioși folosiți și dați într-o instituție în care toate sumele sunt scutite de impozite și pot oricând trece ca donații bisericești fără probleme?

Crede cineva că șpăgile pentru parohii, dacă ele există cu adevărat, se dau cu eticheta “șpagă pentru parohie”, sau “mită”, sau “simonie”? Este mai plauzibil ca, dacă ele există, să se dea ca donații pentru Biserică, și apoi să se distribuie unde trebuie.

Dacă au existat și au fost colectate prin sisteme complexe, DNA nu avea nicio șansă să le găsească. Însă pot foarte bine să nu fi existat, și DNA să fi constatat

corect că episcopul Sofronie este nevinovat, împreună cu cei încriminați alături de preasfinția sa.

Situație în care episcopul ar trebui să își curețe reputația în justiție, pentru că e vorba de episcopia pe care o conduce, de scaunul de episcop al Oradiei, pe care au stat mari episcopi și patrioți români, nu doar de onoarea personală.

Nu e rostul nostru să spunem dacă episcopul Sofronie a luat sau nu șpagă. A spus DNA că nu, discuția s-a închis.

În schimb e rostul nostru să constatăm că **păstorirea episcopului Sofronie în Bihor este pusă sub auspiciile unor scandaluri ce țin de fapte foarte grave, care toate îi pot atrage caterisirea**: legătura anticanonică cu uniații, asupra căreia nu mai încape nicio urmă de îndoială, și diverse acuzații de corupție, care, chiar dacă au fost invalidate de către DNA, este greu de crezut că sunt simple scorneli ale presei bihorene.

În ziua de 14 septembrie 2019 am ajuns în Bihor. La o discuție cu câțiva dintre bihorenii care m-au primit printre ei, am auzit cum vorbeau stupefiați despre un târg gastronomic cu produse tradiționale organizat de către Episcopia Oradiei la Mănăstirea Izbuc. Mâncăruri tradiționale bihorene, "pâine, plăcinte, prăjituri, produse din lapte și brânzeturi, carmangerie și mezeluri traditionale crude și uscate, produse conservate prin uscare, conserve de legume, carne, legume și fructe, miere, sucuri și siropuri naturale"[7].

Târgul se desfășura pe parcursul a două zile, una dintre ele, 14 septembrie, fiind zi de post aspru în Ortodoxie. Se zice că în Ziua Crucii s-au pus mâncăruri de post. Chiar și așa, rostul acelei zile era altul decât târgul gastronomic.

Ce treabă are o mănăstire ortodoxă să organizeze un asemenea târg al gurmanzilor, la care pricesnele bisericești să se amestece cu muzica lumească? "Programul artistic ce completează atmosfera târgului va fi compus din muzică religioasă, asigurată de coruri bisericești și muzică tradițională românească, cântată de membrii ansamblurilor folclorice din Bihor."[8]

Mi-am adus apoi aminte că episcopul Oradiei se recunoaște un gurmand și am înțeles de ce s-a dat binecuvântare mănăstirii Izbuc să facă așa ceva. Împărtășirea bucuriei de a trăi cu ceilalți (se pare că chiar și atunci când se face cu călcarea în picioare a normelor mănăstirești și cu rigorile unei mari sărbători puse sub

semnul austerității) reprezintă conceptul episcopului Sofronie despre fericire.

Sinodul mitropolitan din Sibiu a primit pe 25 septembrie 2019 o plângere din partea unor credincioși ortodocși bihoreni, prin care aceștia îi cer izbăvirea de episcopul Sofronie și aducerea unui episcop ortodox în eparhie.

> *Credincioși bihoreni cer sinodului Mitropoliei Ardealului caterisirea episcopului Sofronie Drincec pentru apostazie*

Motivul invocat de credincioși este preluarea acestui episcop de către uniații din localitate, care l-au pomenit la slujba lor, în zi de Nașterea Maicii Domnului, ca pe un episcop uniat. Credincioșii consideră, pe drept cuvânt, că episcopul lor a apostaziat de la dreapta credință, acceptând, prezent fiind la acea întrunire eretică, să fie pomenit ca eretic și chiar comportându-se de ca și când ar fi fost normal.

Siteul nostru a inițiat o petiție de sprijin în favoarea credincioșilor bihoreni, pe care îi invităm să o semneze pe toți cei interesați ca în Biserica Ortodoxă Română să nu existe compromisuri cu erezia de genul celor făcute de episcopul Oradiei: https://www.petitieonline.com/susinem_demersul_credincioilor_bihoreni_de_trimitere_in_judecat_a_episcopului_sofronie_drincec.

Sinodul mitropolitan nu a dat încă niciun semnal că s-a apucat de lucru. Procedura canonică prevede că "de îndată ce s-a introdus pâra canonică împotriva unui episcop, căpetenia sinodului respectiv va îndeplini procedura de citare, care urmează prevederile prezentului canon, adică poftindu-l la sinod prin episcopi, și nu prin oricine. Numai în cazul în care nu se va prezenta i se va repeta citarea încă de două ori, ca, astfel, după trei poftiri, să se îndeplinească complet procedura de citare evanghelică (Mt. 18,15-17)"[9].

După cum vedem din procedura expusă de canonistul Ioan N. Floca, procedura de citare și întrunire a sinodului trebuie să se facă "de îndată", nu poate fi amânată *sine die*, mai ales într-un caz ca acesta, în care faptele sunt de notorietate publică.

Sinodul din Sibiu mai are încă timp să-l cheme pe episcop la judecată. Să ignore cu totul cererea credincioșilor bihoreni nu poate, așa cum nu poate nicio altă instanță din țară, pentru că este ținut de canoane și de legislația țării să respectul dreptul credincioșilor la justiție bisericească.

Biserica este o instituție de utilitate publică, finanțată din banii cetățenilor, așa că trebuie să se supună inclusiv legislației care reglementează timpul de 30 de zile pentru soluționarea petițiilor, riscând în caz contrar obligarea de către justiția laică să respecte această legislație.

Așa că până la urmă, va trebui să dea un răspuns la această plângere. Care va fi vom vedea. Există unii care cred că sinodul mitropolitan sau cel național vor încerca să îl scoată nevinovat pe episcop.

Dacă lucrurile se vor petrece astfel, întrebarea se pune: **Ce anume are episcopul Sofronie atât de special încât sinodul ierarhilor ortodocși români să facă zid comun în jurul preasfinției sale?**

> *Patriarhia îl revendică drept „episcopul cel mai poliglot" pe cel pe care uniații îl revendică drept „episcopul nostru"*

Siteul Patriarhiei l-a prezentat în urmă cu câtva timp ca pe un mare poliglot. Să fie de ajuns pentru a risca păstrarea în sinodul BOR a unui episcop cu cugetare papistașă, recunoscut de papiștași ca unul dintre ai lor?

Merită oare apărarea unui astfel de episcop, care are în eparhia sa o reputație de eretic și de om corupt, chiar dacă acuzele de corupție nu au fost confirmate de autoritățile statului?

Ce i-ar putea determina pe ierarhi să îl apere? Cu siguranță adevărul de credință nu este de partea episcopului Sofronie. Atunci ce? Solidaritatea de "castă"?

> *Episcopul Sofronie Drincec se întoarce la rădăcinile greco-catolice. Ce va face ierarhia BOR?*

Sau poate jurământul acela de tip francmasonic, despre care IPS Serafim al Germaniei ne spune că l-a făcut proaspătul iertat de sinod în 2008, preasfințitul Sofronie, trimis la Beirut la numai două luni de la iertarea sinodală la o conferință a Mișcării Focolarelor, organizație eretică papistașă, ce reunește "episcopi" din toate "Bisericile" creștine alături de cei ortodocși, episcopi ce jură să își dea viața unii pentru alții și să iubească "biserica" celuilalt ca pe a sa proprie? Să fi căzut ierarhia ortodoxă română chiar atât de jos? Vom vedea și vom consemna.

Apostazia episcopului Sofronie, convingere personală sau „experiment” în „laboratoarele ecumenice”?

Episcopul Sofronie ne spune că este un om fericit. O fericire care pare departe de duhul filocalic al Părinților duhovnicești și care, ca orice fericire pământească, ar trebui să fie înșelătoare și trecătoare.

Note:

[1]
https://www.ancheteonline.ro/2016/09/cum-s-a-infruptat-din-cele-lumesti-episcopul-sofronie-drincec-pe-cand-era-detasat-in-ungaria/.

[2]
https://m.ebihoreanul.ro/stiri/ultima-or-31-6/sofronie-mana-lunga-episcopul-ortodox-al-oradiei-si-a-luat-mercedes-din-banii-alocati-de-guvern-bisericii-129661.html.

[3] Ibidem.

[4]
https://www.ebihoreanul.ro/stiri/ultima-or-31-6/clanul-popilor-care-sunt-neamurile-care-isi-impart-influenta-in-episcopia-ortodoxa-113421.html.

[5]
https://www.b1.ro/stiri/eveniment/sofronie-drincec-spagarul-cu-sutana-episcopul-ar-fi-spart-300-milioane-de-lei-vechi-dati-de-guvernul-romaniei-comunitatii-romanesti-din-ungaria-pe-un-mercedes-163730.html.

[6]
https://www.ebihoreanul.ro/stiri/ultima-or-31-6/prea-suspectul-sofronie-episcopul-a-ajuns-in-vizorul-dna-alaturi-de-staretul-manastirii-izbuc-pentru-impartirea-pe-spagi-a-parohiilor-bihorene-129454.html.

[7]
https://bihorstiri.ro/targ-de-produse-traditionale-bio-la-manastirea-izbuc-14-15-sep

tembrie/.

[8] Ibidem.

[9] Arhid. Dr. Ioan N. Floca, *Canoanele Bisericii Ortodoxe*, note și comentarii, Sibiu, 2005, comentariu la canonul 74 apostolic, p. 49.